

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ
ΥΠΟΘΕΣΗ ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ Κ.Λ.Π.
ΚΑΤΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
(Προσφυγή υπ' αριθ. 25833/04)

ΑΠΟΦΑΣΗ
ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
24 Απριλίου 2008

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.*

Στην υπόθεση Αναστασόπουλου κ.λ.π. κατά της Ελλάδος

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα),
συνεδριάζον σε τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Nina Vajić, *Πρόεδρο,*

Χρήστο Ροζάκη,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

Γεώργιο Νικολάου,

και τον *Γραμματέα του Τμήματος*, Søren Nielsen.

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 27 Μαρτίου 2008.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω
ημερομηνία :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 25833/04) προσφυγής, την οποία κατέθεσαν κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας 28 Έλληνες υπήκοοι, τα ονόματα των οποίων περιέχονται στο παράρτημα («οι προσφεύγοντες»), οι οποίοι προσέφυγαν ενώπιον του Δικαστηρίου στις 2 Ιουλίου 2004 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους του πληρεξουσίου της, Υ. Χαλκιά, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και Σ. Τρεκλή, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 20 Σεπτεμβρίου 2005, το Δικαστήριο απεφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση τη σχετική προς τη διάρκεια της διαδικασίας αίτηση. Δυνάμει του άρθρου 29 παρ. 3 της Συμβάσεως, το Δικαστήριο απεφάσισε να αποφανθεί ταυτοχρόνως επί του παραδεκτού και της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

ΟΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ

4. Στις 31 Μαΐου 1994, οι προσφεύγοντες ήγειραν ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή κατά του Ταμείου Αλληλοβοηθείας Αεροπορίας, προκειμένου να λάβουν συμπλήρωμα συντάξεως 1.500-4.636 ευρώ για την περίοδο Ιουλίου 1989-Δεκεμβρίου 1992.

5. Στις 21 Μαΐου 1996, το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών απέρριψε το αίτημα των προσφευγόντων (απόφαση 8626/1996).

6. Στις 15 Νοεμβρίου 1996, οι προσφεύγοντες ήσκησαν έφεση.

7. Στις 12 Μαρτίου 1999, το Εφετείο Αθηνών επεκύρωσε την προσβληθείσα απόφαση (απόφαση 1085/1999).

8. Στις 19 Μαρτίου 1999, το Υπουργείο Εθνικής Αμύνης απηύθυνε προς τη Βουλή των Ελλήνων επιστολή, με την οποία πληροφορούσε το Ελληνικό Κοινοβούλιο ότι θα κατετίθετο προσεχώς νομοσχέδιο, το οποίο προέβλεπε την καταβολή του εν λόγω συμπληρώματος συντάξεως.

9. Στις 19 Οκτωβρίου 1999, οι προσφεύγοντες ήσκησαν αίτηση αναιρέσεως.

10. Στις 26 Ιανουαρίου 2004, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως ως απαράδεκτη. Ειδικότερα, το ανώτατο δικαστήριο επεσήμανε, αφ' ενός, ότι, στις 17 Απριλίου 2003, οι προσφεύγοντες είχαν καταθέσει στη Γραμματεία του Συμβουλίου της Επικρατείας δήλωση παραιτήσεως από την αίτηση αναιρέσεως χωρίς να πληρούνται οι απαιτούμενες από την οικεία νομοθεσία προϋποθέσεις. Το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι η εν λόγω δήλωση δεν είχε ως συνεπαγωγή την ακύρωση της διαδικασίας. Αφ' ετέρου, το ανώτατο δικαστήριο διεπίστωσε ότι οι προσφεύγοντες δεν παρέστησαν κατά τη συζήτηση για να καταθέσουν το πληρεξούσιο του δικηγόρου ο οποίος είχε αρχικώς υπογράψει την αίτηση αναιρέσεως, ούτε εκπροσωπήθηκαν από άλλον δικηγόρο, προϋποθέσεις οι οποίες απαιτούνται από την οικεία νομοθεσία όσον αφορά το παραδεκτό μιας υποθέσεως (απόφαση 132/2004).

11. Από τον φάκελο προκύπτει ότι κατά την εν λόγω διαδικασία τηρήθηκε η αρχή της αντιμωλίας και οι προσφεύγοντες είχαν τη δυνατότητα να προβάλουν όλα τα επιχειρήματα προς υποστήριξη της υποθέσεώς τους.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

12. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι, λόγω της διάρκειας της διαδικασίας, παραβιάσθηκε η αρχή της «ευλόγου προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει ότι :

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

13. Η Κυβέρνηση αντικρούει τη θέση αυτή και υποστηρίζει ότι η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας, η οποία διεξήχθη με ταχύτητα, δεν επιδέχεται κριτική. Προσθέτει δε ότι το αντικείμενο της διαφοράς δεν ήταν τόσο σημαντικό για τους προσφεύγοντες. Κατά την Κυβέρνηση, αυτή η τελευταία διαπίστωση επιβεβαιώνεται από τη συμπεριφορά των προσφευγόντων ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, αφού, αρχικώς, κατέθεσαν δήλωση παραιτήσεως, και στη συνέχεια, δεν παρέστησαν κατά τη συζήτηση.

A. Επί του παραδεκτού

14. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει, περαιτέρω, ότι η εν λόγω αιτίαση δεν προσκρούει σε άλλον λόγο απαραδέκτου.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη

15. Η περίοδος η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη, είχε ως αφετηρία την 31^η Μαΐου 1994, ημερομηνία κατά την οποία επελήφθη της υποθέσεως το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών, και ολοκληρώθηκε στις 26 Ιανουαρίου 2004, με τη δημοσίευση της αποφάσεως 132/2004 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Διήρκεσε, επομένως, εννέα έτη και πλέον των οκτώ μηνών για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας.

2. Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

16. Το Δικαστήριο υπομνησκει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της υποθέσεως και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων, τα οποία έχουν διαμορφωθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υποθέσεως, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και της συμπεριφοράς και ευθύνης των αρμοδίων αρχών, ως και των συνεπειών της διαφοράς για τους ενδιαφερομένους (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. προσφυγής 30979/96, παρ. 43, ΕΔΔΑ 2000-VII).

17. Το Δικαστήριο έχει κατ' επανάληψη εκδικάσει υποθέσεις παρόμοιες με την παρούσα υπόθεση και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως (βλ. *Τζαγγαράκη κ.λ.π. κατά Ελλάδος*, αριθ. προσφυγής 17965/03, παρ. 17-20, απόφαση της 26^{ης} Ιανουαρίου 2006).

18. Αφού μελέτησε όλα τα στοιχεία τα οποία του υπεβλήθησαν, το Δικαστήριο φρονεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κάποιο περιστατικό ή επιχείρημα το οποίο θα του επέτρεπε να αχθεί σε διαφορετικό συμπέρασμα στην προκειμένη περίπτωση. Ειδικότερα, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η υπόθεση εκκρεμούσε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας επί τέσσερα και πλέον έτη, χρονικό διάστημα το οποίο, υπό τις περιστάσεις της υποθέσεως, είναι από μόνο του μη εύλογο για έναν και μοναδικό βαθμό δικαιοδοσίας. Βεβαίως, είναι αληθές ότι το αντικείμενο της διαφοράς ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν φαίνεται να υπήρξε

σημαντικό για τους προσφεύγοντες, οι οποίοι κατέθεσαν, αρχικώς, δήλωση παραιτήσεως, και στη συνέχεια δεν παρέστησαν κατά τη συζήτηση. Εν τούτοις, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι, από τις 17 Απριλίου 2003, ημερομηνία κατά την οποία οι προσφεύγοντες ενημέρωσαν τη Γραμματεία του Συμβουλίου της Επικρατείας περί της προθέσεώς τους να παραιτηθούν από την υπόθεση, το ανώτατο δικαστήριο καθυστέρησε οκτώ και πλέον μήνες για να εκδώσει απόφαση περί του απαραδέκτου. Η Κυβέρνηση δεν παρέσχε πλήρεις εξηγήσεις για να δικαιολογήσει την καθυστέρηση αυτή.

19. Λαμβάνοντας υπόψη τη σχετική νομολογία του, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην παρούσα υπόθεση η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας υπήρξε υπερβολική και δεν συνάδει προς την περί «ευλόγου προθεσμίας» επιταγή.

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

20. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως, ότι, καθ' ον χρόνον υφίστατο εκκρεμοδικία, το Υπουργείο Εθνικής Αμύνης παρενέβη στη λειτουργία της δικαστικής εξουσίας, απευθύνοντας επιστολή προς τη Βουλή των Ελλήνων, με την οποία ενημέρωνε το Ελληνικό Κοινοβούλιο περί ενδεχομένης ρυθμίσεως του συγκεκριμένου ζητήματος. Περαιτέρω, οι προσφεύγοντες παραπονούνται, υπό το πρίσμα του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, για παραβίαση του δικαιώματος στον σεβασμό της περιουσίας τους, επειδή τα εθνικά δικαστήρια δεν τους αναγνώρισαν ως δικαιούχους του αιτουμένου συμπληρώματος συντάξεως.

Επί του παραδεκτού

21. Λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των στοιχείων τα οποία έχει στη διάθεσή του, και στο μέτρο που είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί των προβαλλομένων ισχυρισμών, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι ουδεμία ένδειξη προκύπτει ότι υπήρξε παραβίαση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που εγγυάται η Σύμβαση ή τα Πρωτόκολλα αυτής. Ειδικότερα, προκειμένου περί της αιτιάσεως όσον αφορά τον δίκαιο χαρακτήρα της εν λόγω διαδικασίας, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι προσφεύγοντες δεν προβαίνουν σε καμία περιγραφή του τρόπου με τον οποίο η επιστολή την οποία απηύθυνε η εκτελεστική εξουσία προς το Κοινοβούλιο, θα ηδύνατο να επηρεάσει την έκβαση της εν λόγω δικαστικής διαδικασίας. Περαιτέρω,

το Δικαστήριο εκτιμά ότι ουδεμία ένδειξη υφίσταται περί αυθαιρεσίας κατά τη διεξαγωγή της επίδικης διαδικασίας, διαδικασία κατά την οποία τηρήθηκε η αρχή της αντιμωλίας και οι προσφεύγοντες είχαν τη δυνατότητα να προβάλουν όλα τα επιχειρήματα για την υπεράσπιση της υποθέσεώς τους.

22. Όσον αφορά τη σχετική προς το δικαίωμα στον σεβασμό της περιουσίας αιτίαση, η προβαλλόμενη από τους προσφεύγοντες απαίτηση δεν δύναται να θεωρηθεί ως «αγαθό» κατά την έννοια του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, αφού δεν έχει βεβαιωθεί από τελεσίδικη δικαστική απόφαση. Αυτή, ωστόσο, είναι η προϋπόθεση για να είναι μία απαίτηση βεβαία και απαιτητή και, ως εκ τούτου, να προστατεύεται από τη διάταξη αυτή (βλ., ειδικότερα, *Ελληνικά Διυλιστήρια και Στρατής Ανδρεάδης κατά Ελλάδος*, απόφαση της 9^{ης} Δεκεμβρίου 1994, série A, n° 301-B, σελ. 84, παρ. 59).

28. Επομένως, η προσφυγή είναι κατά το μέρος αυτό προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 παρ. 3 και 4 της Συμβάσεως.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

24. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

A. Ζημία και έξοδα και δικαστική δαπάνη

25. Οι προσφεύγοντες ζητούν το εφάπαξ ποσό των 6.360 ευρώ έκαστος για την υλική και ηθική ζημία, την οποία, όπως ισχυρίζονται, υπέστησαν.

26. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις αξιώσεις των προσφευγόντων. Υποστηρίζει δε ότι δεν υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος ανάμεσα σε μία εν δυνάμει υλική ζημία και τη διαπιστωθείσα παραβίαση. Περαιτέρω, προκειμένου περί της ηθικής ζημίας, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι και μόνον η διαπίστωση παραβιάσεως θα συνιστούσε επαρκή δικαία ικανοποίηση. Τέλος, προκειμένου περί του αιτουμένου ποσού για έξοδα και δικαστική δαπάνη, η Κυβέρνηση επισημαίνει ότι οι προσφεύγοντες δεν διατυπώνουν αυτοτελές σχετικό αίτημα. Προσθέτει δε ότι οι προσφεύγοντες δεν προσκομίζουν τιμολόγιο για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη

που πραγματοποίησαν κατά τη διαδικασία ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

27. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι η διαπίστωση παραβίασεως της Συμβάσεως, στην οποία κατέληξε, αφορά αποκλειστικώς στο γεγονός ότι παραβιάσθηκε το δικαίωμα των ενδιαφερομένων να δικαστεί η υπόθεσή τους εντός «ευλόγου προθεσμίας». Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν διακρίνει κάποιον αιτιώδη σύνδεσμο ανάμεσα στη διαπιστωθείσα παραβίαση και σε μία οποιαδήποτε υλική ζημία των προσφευγόντων.

28. Αντιθέτως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η επιμήκυνση της επίδικης διαδικασίας πέραν της «ευλόγου προθεσμίας» προξένησε στους προσφεύγοντες βεβαία ηθική ζημία, η οποία δικαιολογεί την επιδίκαση αποζημιώσεως. Το Δικαστήριο λαμβάνει, επίσης, υπόψη τον αριθμό των προσφευγόντων, τη φύση της διαπιστωθείσης παραβίασεως, ως και την ανάγκη καθορισμού των ποσών κατά τρόπο που το συνολικό ποσό να συνάδει με τη νομολογία του επί παρομοίων υποθέσεων και να είναι εύλογο υπό το φως του διακυβεύματος της εν λόγω διαδικασίας (*Αρβανιτάκη-Ρομποτή κ.λ.π. κατά Ελλάδος* [GC], αριθ. προσφυγής 27278/03, παρ. 36, απόφαση της 15^{ης} Φεβρουαρίου 2008). Επίσης, λαμβάνει υπόψη την απουσία αιτιώδους συνδέσμου ανάμεσα στη διαπιστωθείσα παραβίαση και σε μία οποιαδήποτε υλική ζημία των προσφευγόντων. Εν όψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο επιδικάζει 3.180 ευρώ σε έκαστο των προσφευγόντων για την ηθική ζημία την οποία υπέστησαν, πλέον οιοδήποτε ποσού ήθελε οφείλεται ως φόρος.

29. Όσον αφορά τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι προσφεύγοντες δεν διατυπώνουν αυτοτελές σχετικό αίτημα. Επιπροσθέτως, οι προσφεύγοντες δεν προσκομίζουν τιμολόγιο ή απόδειξη παροχής υπηρεσιών. Αρμόζει, επομένως, να απορριφθεί το αίτημα των προσφευγόντων κατά το μέρος αυτό.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

30. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας βάσει του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κάνει δεκτή* την προσφυγή ως παραδεκτή όσον αφορά τη σχετική προς την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας αιτίαση, και την απορρίπτει κατά τα λοιπά.

2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

3. *Κρίνει* ότι

α) το διάδικο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει σε έκαστο των προσφευγόντων, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική συμφώνως προς το άρθρο 44 παρ. 2 της Συμβάσεως, 3.180 ευρώ για ηθική ζημία, πλέον οποιουδήποτε ποσού ήθελε οφείλεται ως φόρος,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής του, τα ποσά αυτά θα προσαυξάνονται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπεζής, προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δικαίας ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 24 Απριλίου 2008, κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 παρ. 2 και 3 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

- υπογραφή -

/ Søren Nielsen /

Γραμματέας

- υπογραφή -

/ Nina Vajić /

Πρόεδρος

Ονομαστική κατάσταση προσφευγόντων

1. Ηλίας ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
2. Ηλίας ΑΝΤΩΝΑΚΟΣ
3. Σοφοκλής ΒΑΛΣΑΜΙΔΗΣ
4. Νικόλαος ΓΕΩΡΓΙΛΑΣ
5. Ιωάννης ΓΕΩΡΓΟΥΔΑΣ
6. Αθανάσιος ΓΚΑΜΠΟΥΡΑΣ
7. Νικόλαος ΔΙΑΓΩΜΑΣ
8. Διογένης ΚΑΜΠΟΥΡΑΚΗΣ
9. Αριστείδης ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ
10. Δημήτριος ΚΟΤΡΙΔΗΣ
11. Βάιος ΚΩΣΤΑΡΕΛΟΣ
12. Κωνσταντίνος ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ

13. Παναγιώτης ΜΠΕΡΤΟΛΗΣ
14. Γρηγόριος ΜΠΡΙΣΚΑΣ
15. Αριστείδης ΝΑΘΑΝΑΗΛ
16. Κωνσταντίνος ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ
17. Ιωάννης ΠΑΝΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
18. Ευάγγελος ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
19. Ιωάννης ΠΥΡΓΙΑΝΟΣ
20. Ιωάννης ΡΟΥΣΑΚΗΣ
21. Εμμανουήλ ΣΟΚΟΡΕΛΗΣ
22. Περικλής ΣΥΚΑΣ
23. Ακριβός ΤΣΟΛΑΚΗΣ
24. Ανδρέας ΜΕΛΙΣΤΑΣ
25. Ηλίας ΣΑΣΣΑΡΗΣ
26. Κωνσταντίνος ΣΙΟΥΜΗΣ
27. Ευστράτιος ΣΤΑΥΡΕΛΗΣ
28. Γεώργιος ΣΤΡΟΥΜΠΑΣ